

SKLEP SODIŠČA (osmi senat)

z dne 16. novembra 2010*

V zadevi C-73/10 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 8. februarja 2010,

Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, s sedežem v Hamburgu (Nemčija), ki jo zastopajo A. Rinne, odvetnik, S. Kon in C. Humpe, solicitors, ter C. Vajda, QC,

tožeča stranka,

druga stranka v postopku je

Evropska komisija, ki jo zastopata M. Kellerbauer in A. Biolan, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožena stranka na prvi stopnji,

* Jezik postopka: angleščina.

SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi: K. Schiemann, predsednik senata, C. Toader in A. Prechal (poročevalka),
sodnici,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,
sodni tajnik: A. Calot Escobar,

po opredelitvi generalne pravobranilke

sprejema naslednji

Sklep

- ¹ Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG s pritožbo predlaga razveljavitev sklepa Sodišča prve stopnje (zdaj Splošno sodišče) z dne 30. novembra 2009 v zadevi Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert proti Komisiji (T-2/09, v nadaljevanju: izpodbijani sklep), s katerim je kot očitno nedopustno zavrglo njeno tožbo za razglasitev ničnosti Odločbe Komisije C(2008) 5955 konč. z dne 15. oktobra 2008 v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 ES (zadeva COMP/

39.188 – Banane, v nadaljevanju: sporna odločba), z obrazložitvijo, da tožba ni bila vložena v roku.

Dejansko stanje in postopek pred Splošnim sodiščem

- 2 Tožeča stranka je komanditna družba nemškega prava.

- 3 Družba je bila 21. oktobra 2008 obveščena o sporni odločbi, s katero je Komisija Evropskih skupnosti ugotovila, da je več podjetij, med katerimi je bila tožeča stranka, kršilo člen 81 ES zaradi sodelovanja pri usklajenem ravnanju, s katerim so na delu skupnega trga določala referenčne cene banan, in navedenim podjetjem naložila globe.

- 4 Družbi Fresh Del Monte Produce Inc. (v nadaljevanju: družba Del Monte) je bila skupaj s tožečo stranko pripisana solidarna odgovornost za plačilo globe, naložene zadnji družbi, ker je družba Del Monte v obdobju, v katerem je tožeča stranka sodelovala pri kršitvi, nanjo odločilno vplivala. Družba Del Monte je 31. decembra 2008 pri Splošnem sodišču vložila ničnostno tožbo zoper sporno odločbo. Tožeči stranki je bila v tej zadevi, o kateri še ni bilo odločeno, s sklepom z dne 17. februarja 2010 v zadevi Fresh Del Monte Produce proti Komisiji (T-587/08) dovoljena intervencija v podporo družbi Del Monte.

- 5 Tožeča stranka je po telefaksu, ki ga je sodno tajništvo Splošnega sodišča prejelo 2. januarja 2009, poslala kopijo tožbe za razglasitev ničnosti sporne odločbe, izvirnik tožbe pa je bil v navedenem tajništvu vložen 9. januarja 2009.

- 6 Potem ko je bila tožeča stranka z dopisom sodnega tajništva Splošnega sodišča z dne 4. februarja 2009 obveščena, da njena tožba ni bila vložena v roku iz člena 230 ES, je z dopisom z dne 20. februarja 2009 predložila pripombe o prepozni vložitvi tožbe in predlagala odstopanje od navedenega roka.

- 7 Tožeča stranka je v zvezi s tem trdila, da je bila tožba vložena prepozno, ker so njeni zastopniki narobe razlagali Poslovnik Splošnega sodišča. Natančneje, pripombam je priložila izjavo enega od svojih zastopnikov, iz katere je razvidno, da so trije njegovi sodelavci na podlagi člena 101(1)(a) in (2) v povezavi s členom 102(2) navedenega poslovnika v dobri veri sklepali, da se je rok za vložitev tožbe iztekel 2. januarja 2009.

- 8 Tožeča stranka je navedla tudi več utemeljitev, na podlagi katerih naj bi Splošno sodišče tožbo kljub prepozni vložitvi razglasilo za dopustno.

- 9 Tako je najprej navedla, da bi pri nedopustnosti tožbe utrpela krivico in veliko škodo.

- 10 Dalje je trdila, da je bil rok samo malenkostno prekoračen in da naj bi bilo prepozno vložitev tožbe mogoče pojasniti. Tožeča stranka je še navedla, da razglasitev dopustnosti tožbe ne bi pomenila bistvene kršitve načela pravne varnosti in ne bi škodovala Komisiji.

- 11 Nazadnje je tožeča stranka trdila, da v vsakem primeru načelo sorazmernosti in pravica do dostopa do sodišča, zagotovljena v členu 6 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), prevladata nad načelom pravne varnosti, kar naj bi bilo med drugim potrjeno v kazenskem procesnem pravu v Nemčiji in Združenem kraljestvu.

Izpodbijani sklep

- 12 Splošno sodišče je z izpodbijanim sklepom tožbo zavrnilo kot nedopustno z obrazložitvijo, da ni bila vložena v predpisanem roku.
- 13 Splošno sodišče je v točkah od 10 do 17 tega sklepa najprej potrdilo, da je bila tožba vložena prepozno, potem ko je ugotovilo, da je na podlagi člena 230, peti odstavek, ES, člena 101(1)(a) in (b) in (2) ter člena 102(2) Poslovnika Splošnega sodišča rok za vložitev navedene tožbe začel teči 22. oktobra 2008 in se iztekel 31. decembra 2008 opolnoči, vključno s podaljšanjem roka zaradi oddaljenosti.
- 14 Splošno sodišče je nato v točkah od 20 do 23 izpodbijanega sklepa zavrnilo utemeljitev tožeče stranke, s katero je ta želela upravičiti prepozno vložitev tožbe.
- 15 Prvič, Splošno sodišče je v navedeni točki 20 opozorilo, da je v skladu s sodno prakso Sodišča odstopanje od uporabe predpisov Skupnosti v zvezi s procesnimi roki dovoljeno samo v popolnoma izjemnih ali nepredvidenih okoliščinah oziroma v primeru

višje sile v skladu s členom 45, drugi odstavek, Statuta Sodišča, saj stroga uporaba teh pravil ustreza zahtevam po pravni varnosti in nujnosti, da se izogne vsakršni diskriminaciji ali vsakemu samovoljnemu ravnanju pri vodenju sodnih postopkov.

- 16 Splošno sodišče je v točki 21 izpodbijanega sklepa po eni strani navedlo, da tožeča stranka v obravnavanem primeru ni niti dokazala niti navedla obstoja nepredvidljivih okoliščin ali višje sile. Po drugi strani je Splošno sodišče razsodilo, da če se je tožeča stranka z navajanjem, da so njeni zastopniki napačno razlagali določbe Poslovnika Splošnega sodišča, poskušala sklicevati na opravičljivo zmoto, ki bi upravičila odstopanje od uporabe predpisov o rokih, ki se uporabljajo v obravnavanem primeru, ti predpisi glede na sodno prakso ne povzročajo posebnih težav pri razlagi, tako da obstoja opravičljive zmote tožeče stranke, ki bi upravičila odstopanje od uporabe navedenih predpisov, ni mogoče priznati.
- 17 Drugič, Splošno sodišče je v točki 22 izpodbijanega sklepa opozorilo, da iz sodne prakse Sodišča izhaja, da pravni red Skupnosti načeloma ne določa svojih pojmov tako, da bi se oprl na enega ali več nacionalnih pravnih redov, razen če je to izrecno določeno, ter na podlagi tega sklepalo, da je treba zavriniti utemeljitev, ki jo je tožeča stranka izpeljala iz procesnega kazenskega prava v Nemčiji in Združenem kraljestvu.
- 18 Tretjič, Splošno sodišče je v točki 23 izpodbijanega sklepa glede sklicevanja tožeče stranke na pravico do učinkovitega sodnega varstva razsodilo, da je bila ta pravica ustrezno zavarovana, saj je imela tožeča stranka možnost, da v roku iz člena 230 ES vloži pravno sredstvo zoper akt, ki je posegal v njen položaj, in nanjo v ničemer ne vpliva dosledna uporaba predpisov Skupnosti o procesnih rokih. Splošno sodišče je na podlagi tega ugotovilo, da niti pravica do dostopa do sodišča niti načelo sorazmernosti

ne upravičujeta odstopanja od navedenega roka zaradi domnevno izjemnih okoliščin, navedenih v obravnavanem primeru.

Predlogi strank

19 Tožeča stranka s pritožbo Sodišču predlaga, naj:

- razveljavi izpodbijani sklep;

- razglasi ničnostno tožbo, ki jo je vložila zoper sporno odločbo, za dopustno in vrne zadevo v razsojanje Splošnemu sodišču, ali

- podredno, vrne zadevo Splošnemu sodišču v odločanje o dopustnosti navedene tožbe.

20 Komisija Sodišču predlaga, naj pritožbo zavrne in tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pritožba

- 21 V skladu s členom 119 Poslovnika lahko Sodišče pritožbo, če v celoti ali deloma očitno ni dopustna ali očitno ni utemeljena, na podlagi poročila sodnika poročevalca in po opredelitvi generalnega pravobranilca z obrazloženim sklepom kadar koli v celoti ali delno zavrne ali zavrže, ne da bi začelo ustni postopek.
- 22 Sodišče v obravnavanem primeru meni, da je dokumentacija v spisu dovolj jasna, da lahko pritožbo s takim obrazloženim sklepom zavrne kot očitno neutemeljeno.

Trditve strank

- 23 Tožeča stranka Splošnemu sodišču očita, da je napačno uporabilo pravo s tem, ko je v točki 20 izpodbijanega sklepa razsodilo, da je odstopanje od uporabe predpisov Unije o procesnih rokih dovoljeno samo v popolnoma izjemnih ali nepredvidljivih okoliščinah oziroma v primeru višje sile.
- 24 Po mnenju tožeče stranke je tak pristop nesorazmerno omejevalen in ne upošteva – oziroma v zadostni meri ne upošteva – pomena pravice dostopa do sodišča v kazenskem postopku, načela zakonitosti v kazenskem postopku, načela sorazmernosti in nujne potrebe po preprečitvi nepravilnega izida.

- 25 Prvič, kar zadeva temeljno pravico do dostopa do sodišča, tožeča stranka navaja, da so visoke globe, naložene za usklajeno ravnanje, ki je v nasprotju s pravili o konkurenci, povezane s kazenskimi obtožbami v smislu člena 6, drugi odstavek, EKČP. V zvezi s tem se sklicuje na sodbo Sodišča z dne 8. julija 1999 v zadevi Hüls proti Komisiji (C-199/92 P, Recueil, str. I-4287, točki 149 in 150) in na sodbo Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 23. novembra 2006 v zadevi Jussila proti Finski (*Recueil des arrêts et décisions* 2006-XIII, točka 43).
- 26 Ta temeljna pravica naj bi pomenila splošno načelo prava Unije, zlasti ob upoštevanju sodbe z dne 22. septembra 1998 v zadevi Coote (C-185/97, Recueil, str. I-5199, točka 21 in navedena sodna praksa), ki naj bi bilo potrjeno tudi v členu 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, razglásene 7. decembra 2000 v Nici (UL C 364, str. 1).
- 27 Drugič, tožeča stranka trdi, da se načeli pravne varnosti in varstva upravičenih pričakovanj ne moreta uporabljati brezpogojno, saj mora načelo pravne varnosti soobstajati in se uporabljati v skladu z načelom zakonitosti. Ta načela naj bi bilo treba uravnotežiti in v nekaterih okoliščinah bi moralo prevladati načelo zakonitosti, kot naj bi dokazovala sodna praksa, pri čemer se tožeča stranka v zvezi s tem sklicuje na sodbe z dne 22. marca 1961 v združenih zadevah Snutat proti Visoki oblasti (42/59 in 49/59, Recueil, str. 101, str. 159); z dne 21. septembra 1983 v združenih zadevah Deutsche Milchkontor in drugi (od 205/82 do 215/82, Recueil, str. 2633) in z dne 23. oktobra 2007 v zadevi Poljska proti Svetu (C-273/04, ZOdl., str. I-8925).
- 28 Tretjič, načelo sorazmernosti naj bi zahtevalo, da je ukrep primeren in nujen za uredničitev zastavljenega cilja ter da posamezniku ne nalaga pretiranega bremena glede na ta cilj.

- 29 Najprej, kar zadeva temeljno pravico do dostopa do sodišča, naj bi Splošno sodišče prezrlo kazensko naravo globe, medtem ko naj bi bilo polno in učinkovito varstvo te pravice bistveno v kazenskih postopkih.
- 30 Dalje, Splošno sodišče naj ne bi pojasnilo, zakaj se načelo sorazmernosti ne upošteva pri utemeljitvi odstopanja od pravil o procesnih rokih. Na tej točki naj bi bilo v izpodbijanem sklepu pravo napačno uporabljeno tudi – in še pomembneje – zaradi nepravilne uporabe navedenega načela.
- 31 Nazadnje naj bi Splošno sodišče prezrlo več dejavnikov, ki bi jih moralo upoštevati za uporabo načela sorazmernosti. Med temi dejavniki naj bi bila okoliščina, da je tožeča stranka z ničnostno tožbo izpodbijala visoko kazensko sankcijo, da je bil rok za vložitev tožbe pred Splošnim sodiščem prekoračen samo za en dan ter da posledice za tožečo stranko in škoda, ki bi jo ta utrpela v primeru nedopustnosti tožbe zaradi prekoračitve roka, niso sorazmerne z učinki, ki bi jih odločitev o dopustnosti tožbe imela za Komisijo.
- 32 Komisija se sklicuje na sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice v zvezi s členom 6, drugi odstavek, EKČP, zlasti na zgoraj navedeno sodbo Jussila proti Finski, iz katere naj bi izhajalo, da:
- je treba pri presoji, ali je neka sankcija kazenska in ali je zato obtožba „kazenska“ v smislu člena 6 EKČP, uporabiti tri merila, in sicer opredelitev sankcije v zadevni državi, naravo kršitve in resnost sankcije;

- je treba sankcije, ki glede na opredelitev v nacionalnem pravu spadajo v „trdno jedro“ kazenskega prava (prvo merilo), razlikovati od druge kategorije sankcij, ki jih je mogoče šteti za „kazenske“ samo z vidika drugega in tretjega merila;

  - globe na področju konkurence izhajajo iz te zadnje kategorije kazenskih sankcij, torej ne sestavljajo „trdnega jedra“ kazenskega prava, tako da jamstev, ki jih ponuja kazenski sklop člena 6 EKČP, ni treba nujno uporabljati strogo dosledno.
- 33 V skladu s pravom Unije naj sankcije, naložene na podlagi pravil konkurenčnega prava Unije, ne bi imele nikakršne kazenske narave.
- 34 Komisija še trdi, da domnevna prožnost rokov, ki naj bi izhajala iz nekaterih nacionalnih ureditev, ne more pomeniti priznanja splošnega načela prava Unije.
- 35 Meni tudi, da je bila tožeči stranki priznana pravica do dostopa do sodišča enako kot vsem drugim družbam, ki jim je naložena globa na podlagi konkurenčnega prava Unije. Neupoštevanje rokov, ki je vplivalo na izvajanje te pravice, naj bi bilo posebno vprašanje in naj bi nastalo po krivdi tožeče stranke, naj je to storila v dobri veri ali ne.
- 36 Glede načela sorazmernosti Komisija trdi, da v obravnavanem primeru zaradi uporabe pravil o procesnih rokih ni bilo neupravičenega poseganja v pravico do dostopa do sodišča.

- 37 Ta pravila naj bi se uporabljala že dolgo in sodna praksa naj bi dokazovala, da ne povzročajo večjih težav. Po mnenju Komisije v obravnavanem primeru ni mogoče prepričljivo trditi, da je napaka pri izračunu rokov za vložitev tožbe, storjena „v dobri veri“, opravičljiva zmeta.
- 38 Splošno sodišče naj bi v celoti upoštevalo načelo sorazmernosti s tem, ko je uporabilo člen 45, drugi odstavek, Statuta Sodišča, ki z določitvijo odstopanj od navedenih členov v izjemnih okoliščinah zagotavlja upoštevanje tega načela.
- 39 Poleg tega upoštevanje procesnih rokov ne more biti odvisno od dejavnikov, kot so višina naložene globe ali finančni viri kršitelja. Tudi pravica tožeče stranke, da od svojih zastopnikov zahteva odškodnino, naj bi tem dejavnikom odvzela precej upoštevnosti.
- 40 Nazadnje Komisija navaja, da bo moralo Splošno sodišče glede na to, da se je družba Del Monte v okviru postopka, ki ga je vložila pred Splošnim sodiščem, sklicevala na tožbene razloge, s katerimi med drugim izpodbija sodelovanje tožeče stranke pri zadevni kršitvi, in glede na to, da je bila tožeči stranki dovoljena intervencija, preučiti večino delov sporne odločbe, ki zadevajo Komisijo. Če bi te dele sporne odločbe razglasilo za nične, Komisija meni, da bi lahko iz tega izpeljala posledice za tožečo stranko, čeprav ji po zakonu tega ne bi bilo treba storiti.

Presoja Sodišča

- 41 V skladu z ustaljeno sodno prakso je mogoče odstopanje od uporabe predpisov Skupnosti v zvezi s procesnimi roki samo v popolnoma izjemnih ali nepredvidenih okoliščinah oziroma v primeru višje sile v skladu s členom 45, drugi odstavek, Statuta Sodišča, saj stroga uporaba teh pravil ustreza zahtevam po pravni varnosti in nujnosti, da se izogne vsakršni diskriminaciji ali vsakemu samovoljnemu ravnanju pri vodenju sodnih postopkov (glej zlasti sklepa z dne 18. januarja 2005 v zadevi Zuazaga Meabeproti UUNT, C-325/03 P, ZOdl., str. I-403, točka 16, in z dne 3. julija 2008 v zadevi Pitsiorlas proti Svetu in ECB, C-84/08 P, točka 14 in navedena sodna praksa).
- 42 Iz sodne prakse prav tako izhaja, da se v okviru ureditve Skupnosti v zvezi z roki za vložitev tožbe pojem opravičljive zmote, ki dovoljuje odstopanje od teh rokov, nanaša le na izjemne okoliščine, zlasti kadar je zadevna institucija ravnala tako, da bi lahko njeno ravnanje samo ali pa v odločilni meri povzročilo sprejemljivo zmedo pri zadevni stranki, ki je ravnala v dobri veri in izkazala potrebno skrbnost, ki se zahteva od običajno obveščenega subjekta (glej zlasti sklep z dne 14. januarja 2010 v zadevi SGAE proti Komisiji, C-112/09 P, ZOdl., str. I-351, točka 20 in navedena sodna praksa).
- 43 Tožeča stranka pred Splošnim sodiščem ni trdila, da je mogoče prekoračitev roka upravičiti z okoliščino, ki jo je treba označiti za nepredvidljivo ali primer višje sile.
- 44 Tožeča stranka Splošnemu sodišču v pritožbi prav tako izrecno ne očita, da ji v točki 21 izpodbijanega sklepa ni hotelo priznati obstoja opravičljive zmote.

- 45 V zvezi s tem je vsekakor mogoče poudariti, da Sodišče v zadevi v zvezi z odločbo Komisije o naložitvi globe na podlagi člena 81 ES, v kateri je bila storjena podobna napaka pri izračunu rokov za vložitev tožbe, kot se obravnava v tej zadevi, ni hotelo priznati obstoja opravičljive zmote, pri čemer je med drugim razsodilo, da je besedilo člena 101(1)(a) in (b) Poslovnika Splošnega sodišča jasno in ne povzroča posebnih težav pri razlagi (zgoraj navedeni sklep SGAE proti Komisiji, točka 24).
- 46 Tožeča stranka nasprotno trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ko je razsodilo, da je odstopanje od uporabe predpisov Unije o procesnih rokih dovoljeno samo v okoliščinah, ki niso povezane z nepredvidljivimi dogodki ali višjo silo.
- 47 Tožeča stranka meni, da bi moralo biti odstopanje od teh pravil dovoljeno tudi na podlagi temeljne pravice do dostopa do sodišča, načela zakonitosti in načela sorazmernosti ter zaradi nujne potrebe po preprečitvi nepravilnega izida. Tako odstopanje naj bi bilo nujno predvsem zato, ker se zadevna tožba nanaša na odločbo Komisije, s katero je bila naložena visoka globa, ki bi jo bilo treba označiti za kazensko, tako da naj bi bila tožeča stranka obdolžena kaznivega dejanja v smislu člena 6, drugi odstavek, EKČP.
- 48 V zvezi s tem iz sodne prakse Sodišča izhaja, da načelo iz člena 6 EKČP, in sicer vsakemu zagotoviti pošteno sojenje, ki je priznано v pravnem redu Unije, ne nasprotuje določitvi roka za vložitev tožbe (sodba z dne 1. aprila 1987 v zadevi Dufay proti Parlamentu, 257/85, Recueil, str. 1561, točka 10).

- 49 Sodišče je tudi razsodilo, da pravica do učinkovitega sodnega varstva ni v ničemer ogrožena zaradi dosledne uporabe predpisov Skupnosti o procesnih rokih ter da glede na ustaljeno sodno prakso izpolnjuje zahtevo po pravni varnosti in nujnost, da se izogne vsakršni diskriminaciji ali vsakemu samovoljnemu ravnanju pri vodenju sodnih postopkov (sklep z dne 17. maja 2002 v zadevi Nemčija proti Parlamentu in Svetu, C-406/01, Recueil, str. I-4561, točka 20 in navedena sodna praksa).
- 50 Iz sodne prakse še izhaja, da odstopanja od navedenih predpisov ni mogoče upravičiti s sklicevanjem na temeljne pravice. Pravila, ki se nanašajo na roke za vložitev tožbe, so namreč zavezujoča in jih mora sodišče uporabiti tako, da se zagotovi pravna varnost in enakost posameznikov pred zakonom (sodba z dne 18. januarja 2007 v zadevi PKK in KNK proti Svetu, C-229/05 P, ZOdl., str. I-439, točka 101).
- 51 Tožeča stranka trdi, da je ob vsaki prekoračitvi procesnega roka ob tožbi zoper odločbo o naložitvi visoke globe zaradi kršitve predpisov konkurenčnega prava zaradi pravice do učinkovitega sodnega varstva ter načel zakonitosti in sorazmernosti nujno, da sodišče Unije doseže ravnotežje med obsegom prekoračitve tega roka in tem, v kolikšni meri je ta prekoračitev vplivala na cilj, na katerem temelji ta rok, po eni strani, ter posledicami, ki jih za tožečo stranko pomeni zavrnitev tožbe zaradi prepozne vložitve, po drugi strani.
- 52 Čeprav lahko sodišče Unije tako odstopanje glede na posamezen primer uporabi kljub dejstvu, na katero je opozorjeno v točki 50 tega sklepa, da so pravila o rokih zavezujoča, bi bilo tako odstopanje težko združljivo s ciljem predpisov Unije o rokih za vložitev pravnih sredstev, in sicer da se izpolni zahteva po pravni varnosti in nujnosti,

da se tako izogne vsakršni diskriminaciji ali vsakemu samovoljnemu ravnanju pri vodenju sodnih postopkov.

- 53 Kakor koli že, ne da bi bilo treba preučiti, ali ima globa, kot je bila tožeči stranki naložena s sporno odločbo, kazensko naravo v smislu člena 6, drugi odstavek, EKČP, je treba navesti, da pravica do sodišča, katere posebni vidik je pravica do dostopa do sodišča, ni brezpogojna, saj lahko zanjo veljajo implicitno dovoljene omejitve, zlasti v zvezi s pogoji za dopustnost tožbe, saj že po svoji naravi zahteva predpise države, ta pa ima pri tem določeno diskrecijsko pravico. Te omejitve ne smejo ovirati prostega dostopa posameznika na način ali do te mere, da je kršeno bistvo njegove pravice do sodišča. Nazadnje, njihov cilj mora biti legitimen ter obstajati mora primerno sorazmerje med uporabljenimi sredstvi in zastavljenim ciljem (sodba ESČP z dne 28. oktobra 1998 v zadevi Pérez de Rada Cavanilles proti Španiji, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-VIII, točka 44).
- 54 Treba je še opozoriti, da morajo stranke v postopku računati na to, da se uporabljajo predpisi o rokih, ki jih je treba upoštevati za vložitev tožbe, ker je njihov namen zagotoviti učinkovitost sojenja in zlasti upoštevanje načela sodnega varstva. Kljub vsemu ti predpisi ali njihova uporaba stranki v postopku ne bi smeli preprečiti uveljavljanja razpoložljivega pravnega sredstva (zgoraj navedena sodba ESČP Pérez de Rada Cavanilles proti Španiji, točka 45).
- 55 Vendar ni mogoče trditi, da so predpisi Unije o procesnih rokih in njihova uporaba v obravnavanem primeru tožeči stranki preprečili uveljavljanje razpoložljivih pravnih sredstev zoper sporno odločbo.

- 56 Čeprav sporni dvomesečni rok res pomeni omejitev pravice do dostopa do sodišča, namreč ta omejitev očitno ne krši bistva te pravice, še zlasti ker so, kot je bilo navedeno že v točki 45 tega sklepa, pravila za izračun tega roka, med katerimi so pravila, ki so sporna v tej zadevi, jasna in ne povzročajo posebnih težav pri razlagi.
- 57 V okviru tega je pomembna tudi okoliščina, da je bil v obravnavanem primeru rok za vložitev tožbe prekoračen izključno zaradi napake, ki so jo storili svetovalci tožeče stranke, ki je, kot je bilo navedeno v točki 45 tega sklepa, ni mogoče šteti za opravičljivo zмотo, ki bi dopuščala odstopanje od pravil o rokih za vložitev tožbe.
- 58 Enako velja za dejstvo, navedeno v točki 41 tega sklepa, da so odstopanja predvidena tudi ob prekoračitvi takega roka zaradi nepredvidljivih okoliščin ali višje sile.
- 59 Iz tega izhaja, da je Splošno sodišče v točki 23 izpodbijanega sklepa upravičeno razsodilo, da je bila pravica do učinkovitega sodnega varstva ustrezno zavarovana z možnostjo tožeče stranke, da v roku iz člena 230 ES vloži pravno sredstvo zoper akt, ki posega v njen položaj, in da ta pravica ni v ničemer kršena zaradi dosledne uporabe predpisov Skupnosti o procesnih rokih. Zato Splošno sodišče prav tako ni napačno uporabilo prava s tem, ko je v isti točki ugotovilo, da niti pravica do dostopa do sodišča niti načelo sorazmernosti ne upravičujeta odstopanja od roka za vložitev tožbe na podlagi navedenih okoliščin.
- 60 Glede na navedeno je treba pritožbo zavrniti kot očitno neutemeljeno.

Stroški

- ⁶¹ V skladu s členom 69(2) Poslovnika Sodišča, ki se uporablja za pritožbeni postopek na podlagi člena 118 tega poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker je Komisija predlagala, naj se tožeči stranki naloži plačilo stroškov, in ker ta s predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (osmi senat) sklenilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. Družbi Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG se naloži plačilo stroškov.

Podpisi